

Sager arbejde Socialdemokraterne i Hænderne, idet de arbejde for, at vi paa det folkekirkelige Omraade skulde blive ved det bestaaende og ikke skulle have Reformer indførte. Det er i Virkeligheden at arbejde Socialdemokraterne i Hænderne, da de lettere kunne faa deres Agitation i Gang mod en Folkekirke, som stadig viser, at den ikke ønsker Reformer, der ere stemmende med Nutidens Krav. Jeg slutter med, som jeg begyndte, at takke det høje Ting, fordi det ved Afstemningen i Gaar har vist, at det slutter sig til det foreliggende Grundlag. Lad nu Forslaget gaa videre, og lad det være et Tilbud til det andet Ting. Bliver Tilbuddet ikke modtaget, vel, saa skal det dog ikke angre os, at vi have gjort dette imødekommende Skridt.

Svend Høgsbro: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har, hver Gang han har haft Ordet, under denne Sag, kaldt paa Grundtvigianerne her i Tinget, kaldt stærkt paa dem og ikke mindst netop paa mig personlig. Det er for øvrigt noget mærkeligt at høre denne Kalden fra det ærede Medlems Side, eftersom han samtidig har erklæret, at der ikke er flere Grundtvigianere her i Tinget. Jeg skal af denne Kalden tage Anledning til at sige et Par Ord. Det ærede Medlem har undret sig over, at man ikke her i Tinget og navnlig ikke fra Grundtvigianernes Side — jeg regner det for en Ære at høre til dem — har villet optage en Forhandling om „Kirkens Forfatning i sin Helhed“ ved Behandlingen af denne Sag. Det forekommer mig, at Forklaringen deraf ligger simpelthen i den Omstændighed, at det er ikke Kirkens Forfatning i sin Helhed, vi have til Forhandling, det er kun Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til at overveje forskellige Spørgsmaal, deriblandt ogsaa og navnlig Spørgsmaalet om Ordningen af Kirkens Forfatning, saaledes som den er bebudet i Grundlovens § 75. Der staar jo for øvrigt lige saa lidt i Kommissionsforslaget som i Grundloven, at dette nødvendigt skal løbe ud i en repræsentativ Forfatning, end sige, hvad denne repræsentative Forfatning skal have at beskæftige sig med, eller hvilken Magt og Myndighed den i det hele skal have. Det er altsaa det, jeg bestemt vil slaa fast, at det er ikke Kirkens Forfatning, men en Kirkekommission, det her drejer sig om. Hvis det var den endelige Kirkeforfatning eller den Maade, hvorpaa

en endelig Kirkerepræsentation skulde bringes til Veje, som der her var Tale om, saa vilde sikkert ogsaa jeg have haft mine Bemærkninger at gøre ved den Sættelse, som man her har valgt. Det vilde f. Eks. have ligget mig nær at udtale Ønsket om, at der ved en saadan Repræsentation blev taget mere Hensyn til Valg- og maaske Frimenighederne med her i Landet, end her er sket. Jeg overser jo ikke, hvad den højtærede Minister maaske vilde indvende, hvis han fandt Anledning til at tage Ordet herom, at Valgmenighederne paa en Maade komme med, idet deres Medlemmer efter hans Forslag til Menighedsraad have Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene, men det vilde dog ikke for mig være tilstrækkeligt, naar der var Tale om en endelig Ordning af Folkekirkens Repræsentation. Ligeledes vilde jeg finde Anledning til at røre ved den Maade, hvorpaa Gejstligheden efter Forslaget skal repræsenteres, thi der er efter min Mening, naar det drejede sig om den endelige Ordning, noget betænkeligt ved at binde sig til disse Stiftsgrænser og lade Flertallet af de gejstlige inden for det enkelte Stift træffe Afgørelse om, hvem der paa deres Vegne skal møde til Raadslagningerne. Det vilde jo nemlig — i alt Fald ved de Erfaringer, vi have fra Landemoderne — let føre til, at det blev den saakaldte tredje Retning, den højkirkelige Retning, som løb af med Profitten, maaske i alle Landets Stifter, og det vilde dog være Uret mod de store Mindretal af andre Retninger, som findes rundt omkring, ogsaa blandt Præsterne. Der vilde da være Anledning til at tage under Overvejelse, om man ikke fik en mere retfærdig Repræsentation, naar man lod alle Præster Landet over stemme under eet, og saa anvendte Forholdstalsvalg. Det er, som sagt, Spørgsmaal, der sammen med andre vilde have deres store Interesse, hvis det drejede sig om den endelige Ordning af Folkekirkens Repræsentation, men som har langt mindre og efter min Mening kun liden Interesse ved det, som det her drejer sig om, en Kommission til Overvejelse af Spørgsmaal, over for hvilke vi i Fremtiden staa ganske frit, naar de en Gang komme til Afgørelse her. Thi derom er der jo fra ingen Side, mindst fra den højtærede Ministers Side, rejst nogen Tvivl, at det er her, den endelige Afgørelse af alle de Spørgsmaal, Kirkekommissionen drøfter og gør Indstilling om, ligger.

Maa jeg blot i denne Forbindelse